

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 17 listopada 2021 r.

w Warszawie

sprawy K. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania K. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 12 stycznia 2021 r. znak (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Ubezpieczona K. S. w dniu 26 lutego 2021r. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. (...) z dnia 12 stycznia 2021r., zaskarżając ją w zakresie, w jakim decyzja ta ustala, że wypłata przeliczonej emerytury następuje od 1 lipca 2015r., a nie od 9 lipca 2013r., tj. od dnia złożenia wniosku o przyznanie emerytury oraz w zakresie, w jakim zaniża wysokość emerytury. Skarżąca zarzuciła decyzji naruszenie art. 194j ust. 1 w zw. z art. 194i ustawy emerytalnej poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na błędnym wyliczeniu wysokości należnego ubezpieczonej świadczenia emerytalnego poprzez jego bezpodstawne zaniżenie oraz art. 24 w zw. z art. 25, w zw. z art. 194j ust. 4 ustawy emerytalnej poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że ponowne ustalenie wysokości emerytury powinno nastąpić od dnia 1 lipca 2015r., podczas gdy ubezpieczona złożyła wniosek o przyznanie emerytury w dniu 9 lipca 2013r. i to od tego dnia powinna być przeliczona emerytura. W uzasadnieniu odwołania, ubezpieczona wskazała, że ZUS przeliczył jej emeryturę nie uwzględniając podstawy wymiaru składek od 1 lipca 2013r. do 31 grudnia 2020r. Ponadto z nieznanых odwołującej przyczyn, przeliczenie emerytury nastąpiło od 1 lipca 2015r., choć wniosek o emeryturę K. S. złożyła 9 lipca 2013r., posiadając wówczas wszelkie uprawnienia do emerytury (k.3-6 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z 23 marca 2021r. **organ rentowy** wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu stanowiska, ZUS wskazał, że 10 lipca 2020r. weszła w życie ustawa z dnia 19 czerwca 2020r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z dodanymi wówczas art. 194i i art. 194j ustawy emerytalnej, kwotę świadczenia (a nie prawo do świadczenia) ustala się ponownie i następnie uwzględnia kolejne zmiany wysokości świadczenia (wynikające z waloryzacji

i wniosków o przeliczenie świadczenia). W zaskarżonej decyzji organ rentowy ponownie obliczy wysokość emerytury w powszechnym wieku emerytalnym. Podstawa obliczenia emerytury nie podlega pomniejszeniu o kwoty pobranych wcześniej emerytur, co wynika wprost z decyzji. Jednakże wyrównanie zostało wypłacone za okres od 1 lipca 2015r., tj. od dnia, kiedy świadczenie to stało się korzystniejsze niż wcześniejsza emerytura, do dnia 31 grudnia 2020r. (k.15 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. S. urodziła się (...) Od 5 czerwca 2008r. była uprawniona do emerytury, przyznanej na podstawie art. 29 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r., poz. 53 ze zm.) – dalej jako „ustawa emerytalna” (decyzja z 11.06.2008r. k.35 – tom IV a.r.). Świadczenie

to było ubezpieczonej wypłacane w następujących kwotach:

- od 1 lutego 2014r. – 2 421,83 zł;
- od 1 lutego 2015r. – 2 512,42 zł;
- od 1 marca 2015r. – 2548,42 zł;
- od 1 lipca 2015r. – 2 573,52 zł;
- od 1 października 2015r. – 2 581,92 zł;
- od 1 marca 2016r. – 2 600,73 zł;
- od 1 kwietnia 2016r. – 2613,35 zł;
- od 1 lipca 2016r. – 2624,06 zł;
- od 1 października 2016r. – 2 636,68 zł;
- od 1 stycznia 2017r. – 2 649,29 zł;
- od 1 kwietnia 2017r. – 2 673,62 zł;
- od 1 lipca 2017r. – 2 686,29 zł;
- od 1 października 2017r. – 2 698,96 zł;
- od 1 stycznia 2018r. – 2 711,63 zł;
- od 1 kwietnia 2018r. – 2 805,49 zł;
- od 1 lipca 2018r. – 2 818,54 zł;
- od 1 października 2018r. – 2 835,92 zł;
- od 1 stycznia 2019r. – 2 844,63 zł;
- od 1 kwietnia 2019r. – 2 939,41 zł;

(decyzje z 4.03.2014r., 18.03.2015r., 30.07.2015r., 27.10.2015r., 25.03.2016r., 6.05.2016r., 2.08.2016r., 3.11.2016r., 8.02.2017r., 28.04.2017r., 25.07.2017r., 20.10.2017r., 12.02.2018r., 14.05.2018r., 12.07.2018r., 8.11.2018r., 8.02.2019r., 14.05.2019r. – nienumerowany tom III a.r.).

Ubezpieczona w dniu 9 lipca 2013r. wniosła o przyznanie emerytury. Prawo do tego świadczenia zostało odwołującej przyznane decyzją organu rentowego z 5 września 2013r. znak: E/25/045034874, począwszy od 5 sierpnia 2013r., tj. od daty nabycia uprawnień

do emerytury. Podstawa obliczenia emerytury wyniosła 473 600,28 zł (suma kwoty składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji – 172 239,97 zł i kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego 424 564,77 zł, pomniejszona o sumę kwot pobranych emerytur 123 204,46 zł). Emerytura obliczona jako iloraz podstawy wymiaru przez średnie dalsze trwanie życia (253,70 miesięcy) wyniosła 1 866,77 zł. Emerytura ta była niższa od dotychczas wypłacanej, wobec czego organ rentowy zdecydował o dalszym wypłacaniu emerytury wcześniejszej (wniosek z 9.07.2013r. k.1-3, decyzja z 5.09.2013r. k.13 – tom III a.r.).

Wysokość emerytury powszechnej była dla odwołującej przeliczana decyzjami:

- z 18 marca 2015r. – od 1 lutego 2015r.;
- z 2 października 2015r. – od 1 lipca 2015r.;
- z 25 marca 2016r. – od 1 marca 2016r.;
- z 8 lutego 2017r. – od 1 stycznia 2017r.;
- z 15 lutego 2018r. – od 1 stycznia 2018r.;
- z 8 lutego 2019r. – od 1 stycznia 2019r.

jednak z uwagi na to, że świadczenie było wciąż mniej korzystne niż emerytura wcześniejsza, nie było ono wypłacane (decyzje z 18.03.2015r., 2.10.2015r., 25.03.2016r., 8.02.2017r., 15.02.2018r., 8.02.2019r. – nienumerowany tom III a.r.).

Postanowieniem z 31 maja 2019r. na skutek skargi odwołującej o wznowienie postępowania w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wznowił postępowanie w sprawie emerytury zakończone decyzją z 5 września 2013r. Decyzją wydaną tego samego dnia organ rentowy odmówił uchylenia zaskarżonej decyzji, gdyż od jej wydania upłynęło 5 lat. K. S. zaskarżyła tę decyzję, jednak odwołanie zostało oddalone w wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z 9 marca 2020r. o sygn. VII U 3831/19. Z uwagi na treść art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 19 czerwca 2020r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, postępowanie wywołane apelacją K. S. zostało przez Sąd Apelacyjny w Warszawie zawieszono postanowieniem

z 27 sierpnia 2020r., a następnie umorzono postanowieniem z 14 maja 2021r. (postanowienie z 31.05.2019r., decyzja z 31.05.2019r., odpis wyroku z 9.03.2020r., odpis postanowień z 27.08.2020r., 14.05.2021r. – nienumerowany tom III a.r.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z urzędu wydał skarżoną decyzję z dnia 12 stycznia 2021 r. znak: (...), na podstawie ustawy emerytalnej i ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r., poz. 1222), w której ponownie ustalił wysokość emerytury przyznanej K. S. na podstawie art. 24 ustawy emerytalnej od dnia 1 lipca 2015r. tj. od dnia, od którego mogła być podjęta wypłata tej emerytury i podjął jej wypłatę od 1 lipca 2015r. oraz wypłacił wyrównanie za okres od 1 lipca 2015r. do 31 grudnia 2020r. Podstawa obliczenia emerytury nie podlegała pomniejszeniu o kwoty pobranych emerytur wcześniejszych. Podstawa obliczenia emerytury wyniosła 596 804,74 zł, a obliczona emerytura od 1 lipca 2015r. wyniosła 2 638,82 zł. Przy ustalaniu wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił wszystkie zmiany wysokości świadczenia, jakie miały miejsce od dnia jej przyznania do 31 grudnia 2020r., w tym zmiany wynikające z waloryzacji, jakimi emerytura była objęta. Zakład ustalił wysokość emerytury od 1 stycznia 2021r. na kwotę 3 474,03 zł. Emerytura ustalona w tej decyzji jest świadczeniem korzystniejszym od dotychczas pobieranej wcześniejszej emerytury, wobec

tego podjęto jej wypłatę od 1 lipca 2015r. Należność za okres od 1 lipca 2015r. do 31 grudnia 2020 r. wyniosła 11 557,88 zł (decyzja z 12.01.2021r. – nienumerowany tom I a.r.).

Emerytura powszechna K. S., niepomniejszona o kwotę pobranych emerytur wcześniejszych została obliczona na następujące kwoty:

- od 5 sierpnia 2013r. – 2 352,40 zł;
- od 1 marca 2014r. – 2 390,04 zł (waloryzacja);
- od 1 lutego 2015r. – 2 496,45 zł (doliczenie składek);
- od 1 marca 2015r. – 2 532,45 zł (waloryzacja);
- od 1 lipca 2015r. – 2 638,82 zł (przeliczenie kapitału początkowego);
- od 1 marca 2016r. – 2 726,56 zł (waloryzacja i doliczenie składek);
- od 1 stycznia 2017r. – 2 787,34 zł (doliczenie składek);
- od 1 marca 2017r. – 2 799,60 zł (waloryzacja);
- od 1 stycznia 2018r. – 2 881,82 zł (doliczenie składek);
- od 1 marca 2018r. – 2 967,70 zł (waloryzacja);
- od 1 stycznia 2019r. – 3 073,07 zł (doliczenie składek);
- od 1 marca 2019r. – 3 160,96 zł (waloryzacja);
- od 1 marca 2020r. – 3 273,49 zł (waloryzacja);
- od 1 lipca 2020r. – 3 474,03 zł (doliczenie składek)

(pismo ZUS z 6.07.2021r. k.24-26 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie ww. dowodów, mając na uwadze, że nie był on sporny między stronami niniejszego postępowania. Dowodów z dokumentów żadna ze stron nie kwestionowała, a Sąd z urzędu nie znalazł podstaw do tego, aby odmówić im wiarygodności i mocy dowodowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Rozpoznanie sprawy nastąpiło na posiedzeniu niejawnym. Taką możliwość daje art. 148¹ § 1 k.p.c. (Dz. U. z 2020r., poz. 1575), który przewiduje, że sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W przedmiotowej sprawie okoliczności faktyczne nie były sporne, a zatem nie zachodziła potrzeba przeprowadzania dowodów. Spór dotyczy jedynie prawa. Ponadto strony nie wniosły o przeprowadzenie rozprawy. W tych okolicznościach Sąd na podstawie powołanego przepisu ocenił, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy i wydanie rozstrzygnięcia na posiedzeniu niejawnym.

Odwołanie podlegało oddaleniu.

Na wstępie rozważań należy przypomnieć, że spór w przedmiotowej sprawie powstał w związku z tym, że Trybunał Konstytucyjny w dniu 6 marca 2019r. wydał wyrok w sprawie o sygn. P 20/16, w którym orzekł o niezgodności z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017r., w zakresie, w jakim dotyczy kobiet urodzonych w (...)r., które przed dniem 1 stycznia 2013r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy.

Konsekwencją każdego orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane prawomocne orzeczenie sądowe, ostateczna decyzja administracyjna lub rozstrzygnięcie w innych sprawach, wynikająca z art. 190 ust. 4 Konstytucji RP, jest to,

że takie orzeczenie stanowi podstawę do wznowienia postępowania, uchylecia decyzji lub innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonych w przepisach właściwych dla danego postępowania. Ustawa z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. 2020r., poz. 53), zwana dalej ustawą emerytalną, nie zawiera odpowiedniej regulacji określającej wprost zasady i tryb postępowania

w omawianym przypadku. Jednak orzeczenie, o którym mowa w art. 190 ust. 4 Konstytucji, stanowi samodzielną i szczególną podstawę wznowienia postępowania wymienioną *expressis verbis* w przepisach regulujących postępowanie zarówno sądowe (art. 401¹ k.p.c. i art. 540 § 2 k.p.k.), jak i administracyjne (art. 145a k.p.a.). W myśl art. 124 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w postępowaniu w sprawach o świadczenia określone

w niej stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że ustawa stanowi inaczej. Za przepis, na podstawie którego może dojść do wzruszenia decyzji organu rentowego wydanej w oparciu o akt normatywny uznany orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego

za niezgodny z Konstytucją, należy zatem uznać art. 145a k.p.a., zgodnie z którym można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł

o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub ustawą,

na podstawie którego została wydana decyzja (§ 1). We wskazanej sytuacji skargę

o wznowienie postępowania wnosi się w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego.

W rozpatrywanym przypadku wobec faktu, że 6 marca 2019r. Trybunał Konstytucyjny wydał orzeczenie w sprawie o sygn. P 20/16, a ubezpieczona wystąpiła z wnioskiem

o przyznanie i przeliczenie emerytury powszechnej w zw. z powyższym wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, organ rentowy wydał skarżoną decyzję z 12 stycznia 2021 r.

W rozpatrywanym przypadku skuteczność *ex tunc* wskazanego wyżej orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego nie narusza zasady ochrony praw nabytych ubezpieczonej

jak i pozostałych kobiet urodzonych w (...)r., a wręcz pozwala na chronienie tych praw,

bo prowadzi do reaktywacji przyznania prawa do wypłacenia emerytury w wysokości, w jakiej ubezpieczona powinna ją otrzymywać w sytuacji, gdyby nigdy nie istniał art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej. Ponadto z sentencji wyroku Trybunału Konstytucyjnego nie wynika,

aby przedmiotowe orzeczenie miało działać jedynie na przyszłość.

Organ rentowy zaskarżoną decyzją z 12 stycznia 2021r. ustalił ponownie wysokość emerytury powszechnej K. S. od 1 lipca 2015r. i wypłacił jej wyrównanie

za okres od 1 lutego 2015r. do 31 grudnia 2020r. Organ rentowy tym samym uwzględnił wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r., czyli obliczył emeryturę powszechną bez pomniejszania o kwoty pobranych emerytur wcześniejszych oraz wypłacił wyrównanie.

Zgodnie bowiem z art. 194i ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 291), zwaną dalej ustawą, do ustalenia podstawy obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ubezpieczonego urodzonego w (...) r., nie stosuje się przepisu art. 25 ust. 1b, jeżeli wniosek o przyznanie tej emerytury zgłosił w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. poz. 1222), zwaną dalej ustawą zmieniającą, która wprowadziła do porządku prawnego powołany przepis, pod warunkiem że prawo do emerytury przed osiągnięciem wieku emerytalnego ma ustalone na podstawie wniosku złożonego przed dniem 1 stycznia 2013 r.

Stosownie do art. 194j cytowanej ustawy emerytalnej:

1. kwotę emerytury przyznanej na podstawie art. 24 ubezpieczonemu urodzonemu w 1953 r., który wcześniej pobierał emeryturę wymienioną w art. 25 ust. 1b na podstawie wniosku złożonego przed dniem 1 stycznia 2013 r., ustala się ponownie od podstawy ustalonej z zastosowaniem art. 194i.
2. przeliczeniu podlega podstawa obliczenia emerytury przyjęta w decyzji o ustaleniu prawa do emerytury.
3. do ustalenia nowej kwoty emerytury przyjmuje się średnie dalsze trwanie życia przyjęte w decyzji o ustaleniu prawa do emerytury, a następnie uwzględnia się kolejne zmiany wysokości świadczenia.
4. emerytura w ponownie ustalonej wysokości przysługuje od dnia, od którego podjęto wypłatę emerytury przyznanej na podstawie art. 24, a w przypadku gdy prawo do tej emerytury było zawieszona - od dnia, od którego mogłaby być podjęta jej wypłata.
5. jeżeli ponownie ustalona wysokość emerytury przyznanej na podstawie art. 24 jest wyższa od wypłacanej dotychczas, emerytowi wypłaca się wyrównanie. Kwotę wyrównania stanowi różnica między sumą kwot emerytur, jakie przysługiwałyby w okresie od dnia, o którym mowa w ust. 4, do dnia wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, z uwzględnieniem ich waloryzacji, a sumą kwot wypłaconych w tym okresie.

W ocenie Sądu treść przywołanych wyżej przepisów art. 194i oraz art. 194j ust. 1 ustawy jest jednoznaczna i nie budzi żadnych wątpliwości. Zostały one wprowadzone do ustawy emerytalnej w wykonaniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r. sygn. akt P 20/16, w którym stwierdzono, że art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 oraz z 2019 r. poz. 39), w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r., w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Z treści art. 194i ustawy emerytalnej wynika, że do ustalenia podstawy obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ubezpieczonego urodzonego w (...) r., nie stosuje się przepisu art. 25 ust. 1b, jeżeli wniosek o przyznanie tej emerytury zgłosił w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. poz. 1222), która wprowadziła do porządku prawnego powołany przepis, pod warunkiem że prawo do emerytury przed osiągnięciem wieku emerytalnego ma ustalone na podstawie wniosku złożonego przed dniem 1 stycznia 2013 r.

Przepis art. 25b zobowiązuje ZUS do odliczenia od podstawy obliczenia emerytury sumy kwot pobranych emerytur wcześniejszych - w obniżonym wieku.

Jak wynika z analizy akt sprawy, odwołująca pobierała wcześniejszą emeryturę przyznaną jej decyzją z 11 czerwca 2008 r. na podstawie art. 46 w zw. z art. 29 ustawy emerytalnej. W skarżonej decyzji ZUS dokonał ponownego ustalenia wysokości emerytury odwołującej bez pomniejszania podstawy obliczenia emerytury o kwoty pobranych

emerytur wcześniejszych z uwzględnieniem wszystkich zmian w wysokości świadczenia, jakie miały miejsce od dnia jej przyznania tj. zmiany wynikające z waloryzacji, jakimi emerytura była objęta oraz zmiany wynikającej z załatwienia zgłoszonych wniosków. Należy zauważyć,

że porównanie kwot emerytury obliczonej wg ustawy zmieniającej, tj. bez pomniejszenia

o kwotę wcześniej wypłaconej emerytury wcześniejszej dopiero od 1 lipca 2015r. stanowi kwotę wyższą niż wypłacana emerytura wcześniejsza, stąd organ rentowy w skarżonej decyzji wskazał datę 1 lipca 2015r. jako datę początkową wypłaty emerytury powszechnej i graniczną do obliczenia wyrównania emerytury.

Wobec powyższego organ rentowy prawidłowo dokonał obliczenia i wypłaty wyrównania zgodnie z art. 194j ust. 5, który stanowi bowiem, że wyrównanie wypłaca się emerytowi tylko wówczas jeżeli ponownie ustalona wysokość emerytury przyznanej

na podstawie art. 24 jest wyższa od wypłacanej dotychczas.

Należy przy tym wskazać, że nie zasługuje na uwzględnienie argumentacja odwołującej, jakoby organ rentowy nie uwzględnił do obliczenia emerytury składek odprowadzonych w okresie od 1 lipca 2013r. do 31 grudnia 2020r. Jak bowiem wynika z pisma ZUS z 6 lipca 2021r., organ rentowy dokonał obliczenia wysokości należnej ubezpieczonej emerytury na daty, od których uprzednio przeliczano świadczenie, tj. z uwzględnieniem składanych przez K. S. co rok wniosków o doliczenie składek.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił odwołanie K. S., o czym orzekł w sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.